

K 59.305
2

ქრისტიანული
ბიბლიოგრაფია

ქრისტიანული
ბიბლიოგრაფია

გაბრიელ
ქრისტეშვილი

ქართული
ნაციონალური
ბიბლიოთეკა

ლია
კორეაშვილი
ლექსები

მონოგრაფია
ქალბატონი

თბილისი, „მეგობარი“ 1996

85-1

წიგნში ორი ახალგაზრდა ავტორის ლექსები იბეჭე-
დება.

ღია ბედოშვილის ლექსებში არეკლილია ახალ-
გაზრდა ქალის ის განცდები, რომლებიც მძაფრი, ხში-
რად დაუოკებელი ემოციით არის აღბეჭდილი. პოეტი
ცდილობს ტკივილს, იმედგაცრეებას, ცხოვრებისეულ
სიძნელეებს დაუპირისპიროს იმედო, რწმენა და სიყ-
ვარული.

შერშადინ ქალდანის ლექსების ერთ ნაწილში მშობ-
ლიური სევანეთის ცხოვრება და მშვენიერი ლანდშაფ-
ტებია ასახული, სხვა ნაწარმოებებში ახალგაზრდა პო-
ეტის ფიქრი თავს დასტრიალებს თანამედროვეობას,
ცხოვრების მიერ ახალგაზრდა ადამიანის წინაშე წა-
მოჭრილ პრობლემებს.

506.257
V 52.305

70403 — 142

ბ ————— 92 — 85

M 604 (08) — 85

© გამოცემლობა „მერანი“

დაქ. სსრ კ. შარქაის
ხაბ, საბ რქო...
ბიბლიოთეკა

საქმ-2000
შეგო...

საქართველოს
საქართველოს

საქ
საქართველო

• • •

თოვლია ირგვლივ,
თოვლი სუსტი,
ფერდაკარგული.
და შენი სახე -
ასე მკაცრი, ასე ქართული,
ამ თოვლში გდია საყვედურად.
ავ სიმყუდროვეს
ათრთოლებს სუნთქვა
დავიწყებულ გრძნობის, რომელსაც
სულში მალულად ვატარებდი
და ვადარებდი
უთქმელ ლექსსა და
აუნსნელ ლოცვას.
ახლა, დაღლილი, დაბინდული
და გაბანგული
ვდგავარ, ვირწევი
მორეული ოცნების ხმაზე
და ველანდება შენი სახე
მკაცრი,
ქართული.
თოვლია ირგვლივ,
თოვლი მკაცრი, ფერდაკარგული.

ვინ გამომაბა
ავი ცხენის ძუაზე,
ვინ?!

აღალი სისხლი
ქვა-ლორდისფრის
ვინ გაიმეტა?

ავაჰმე, უარო,
შე დამკვდარო,
დამსდევ და მწარობ,
რას, რას ოხრავ და
იხოკავ პირს.

რას, რა თმას იშლი,
ნაჭრევს და ნაფლეთს
უბერავ სულს და
იმატებ ჭირს.

უამით ნათრევებს
ეშმაკი სწყალობს,
ჩემზედ სამშობლოს
მთა-ბარი სტირს,
გზაი სისხლისა
შკივის და კვალობს!

ვინ გამომაბა
ავი ცხენის ძუაზე,
ვინ?!

ელდა, ღამეში
 ცხელი ნათელი,
 არც მზე, არც მთვარე -
 ნათელი ცხელი.
 წარსული ჩრდილში,
 შევძლებდი თრენას,
 მაგრამ მძიმე და
 ფრთხილია ჩრდილი.
 ვსვამ, მახსოვრობის
 ყვითელ მინდორზე,
 სიცხე მწიფს,
 ქარი დათესილს იმკის.
 და აყვავებულ რტოთა
 შეცდომა
 ეს მერამდენედ ნებდება
 სიკვდილს.
 იმღვრევა ზიქა,
 მერევა სივრცე,
 გამძაფრდება და
 დაითრევეს აღვირს
 დარდით და შიშით
 გაღურსულ გამზირს
 მთვრალი კენტავრის
 დაარწევს ლანდი.
 ოღონდ მოვასწრო,
 ოღონდ ვხედავდი

ცხელ სინათლეში
დამწყვდეულ გრძნობას...
და მერე, თუგინდ,
ბოდვად მონათლეთ,
და მერე, თუგინდ,
აქციეთ ლოცვად.
თუმცა კი ვნატრობ,
დამირჩეს ვინმე,
საფლავის ქვაზე
დაანთოს ცრემლი,
ულმობელია გარდუვებლობა,
ღექსს ეწირები,
არ რჩება ღექსი!

მათხოვარი

ხელს გიწვდის,
მაგრამ არ მათხოვრობს,
საზღაურს ითხოვს, -
რაც გქონდა ღმერთით
და არ მიეცა,
რაც წაართვი და
არ გედარდება.
და ისევ მთვრალი გაუყვება
გადაშქრალ ბინდებს

სული უმწეო და
 დასჯილი პატიოსნება.
 დამშრალა ცრემლიც
 და ბედით წაშლილს
 კაბა კი არა,
 დაფლეთილი მიაქვს
 ცხოვრება.

ახალი წელი

კუთხეში
 ნაძვის ხეა ვერცხლისფერი,
 იცინის...
 ისევ მარტო ვარ,
 კლდეს მოწყვეტილი
 ლოდით მარტო.
 ისინი, წელი კვდება და
 მხოლოდ ხარობენ.
 თმის ერთი ღერით
 ვკიდევარ ცას და
 ნატრობს სოფელი,
 გავეყარო უვარგის განცდას.
 მიირთვით ვაშლი,
 ვაშლშია სისხლი,
 ოფლი და შური,

თმის ერთი ღერით
 ვკიდევარ ცას და
 მკაცრია მწერა,
 ბნელია გული.
 მხოლოდ კუთხეში
 ნაძვის ხეა ვერცხლისფერი,
 იციინის...
 აღბათ, ასეთია
 სიკვდილი სიცივიტ.

მდინარე ვალსის
 ატივტივეებს მთვრალ თაიგულებს.
 ნაუცბათევი მონატრების
 დამრჩა უფლება,
 როგორ ვეძებო თვალში
 თვალი,
 სიტყვაში - სიტყვა
 და სიყვარულში სიყვარული
 როგორ ვეძებო.
 ვერ დავიბრუნებ
 სამუდამოდ დაკარგულ ნოტებს,
 ირგვლივ კი მონებს

ნუ გამიხსენებ,
 ვცეკვავ დამზრალ ხელისგულეებზე,
 გზათ გასაყარიც გასინათდა
 ყინვის მთვარეში,
 ასეთ ღამეში
 მაწანწალას მართალი
 ცრემლი

წამომაყენებს
 ლექსით გაქელილს.
 ისევ გზაზე ვართ
 მე და ჩემი ღამაზი
 ჩრდილი,
 ვიუსაფარი,

უსახელო ორი პოეტი.
 ლექსებს შორის კი
 ღამეების ფარახალებს
 რიგი,

სიცარიელე და
 მცოდნეთა მიეთ-მოეთი,
 გაიზრდები და სთქვი
 „ტკივილი დედაა ჩემი“.
 გაიღიმე და
 მიატოვე უსახო სკვერის
 სათამაშო ბალან-ბულახი,
 რადგან დავტოვე, უნებლიედ
 დავტოვე უენში

აჯანყებული და მართალი
ათასი ფერი,
გაიზრდები და სთქვი -
„ტკივილი დედაა ჩემი“.

გავშლი ხელებს და
დავტრიალდები,
თვალებს დავხუჭავ,
ჩემი სიმაღლის
გრძელი ჩრდილიც
დავტრიალდება,
კაკანათებად რომ მიგებდით
ფარდებს ღიმილით,
ამაოდ მეძებთ, ბატონებო,
ჩრდილს ვუერთდები.
გავშლი ხელებს და
დავტრიალდები,
თვალებს დავხუჭავ.
გაფიცინებ და
ჩემს სიცილში გავიფანტები.

გრძელი თვალები,
 მწვანე კიბე,
 ავი განგება.

გიუის ხალათი
 და ჭორების გირლიანდები.

ნუ მიღლატებ, ვიწირები და
 თანდათან ჩემს თავს ვუახლოვდები,
 რეკს რექვიემი, კიბეს თავდაღმა
 მივყვები ნათლის მძიმე ძონძებით.
 მახსოვხარ,

ასე, შორი წუხილით
 ვდედოფლობ შენზე,
 რომ ხარ გენია
 და გაქნილი გენების მსხვერპლი,
 შენთვის ეღვარება
 დიადემა ხმელი ფოთლების,
 რეკს რექვიემი, ვიწირები და
 თანდათან ჩემს თავს
 ვ უ ა ხ ლ ო ვ დ ე ბ ი !

ველს ედო თრთვილად
გაყინული ჩემი ტირილი,
შუამთის ტყეში განვეული
მეწვიე სიზმრად...
მაღალ ნაძვს ესხა
გახლეჩილი ბროწეულები,
ცისარტყელები
ცვიოდნენ ფიფქად
და ნაკადულში ჩაწურული
ჩვენი დღეები
დიოდნენ სადღაც,
სამყაროს მიღმა...
ველს შეჭირნვლოდა
გაყინული ჩემი ტირილი
და შორიზონტზე
მოზეიმე ცეკვავდა
ჭიქა.

K52.305
2

შემოდი, ქოხში
 ყვაფილები და სიჩუმეა,
 აღმოსავლეთით - ღვთისმშობელი
 და ნინოწმინდა.
 აღარ ვშრიარებ,
 ნაწვეიშარი და მძიმდა ფარჩა,
 ჩრდილიც სანთლის ფიქრებს
 დანებდა...
 აქ სხვა ვაა ელის
 აზრსა და მიზანს...
 შემოდი ქოხში,
 მე სინამდვილის
 დავდგები მწარე
 კვამლის კარებთან.

ხელში მიჭირავს სათამაშო,
 გაბზარული და
 თეთრი ცრემლით შეწებებული,
 უკან მომდევნ ალაკატებით
 "სიცოცხლესთან თამაში აკრძალულია!"

დაქ. სსრ კ. ჩაბ. მხარე
 ხს. დას. ურთიერთობების
 სამსახური

უკრავდა ძველი მეგობარი,
უკრავდა ისევ
ნაცნობ ბაღდას - მონანიეს .
და იმედმიხდილს,
თითქოს ბავშვობა დამიბრუნეს
და დამასიზმრეს
ტრიალ მინდორზე
როიალის წითელი ნისლი.
უარი ვუაღს

და ფარდების ვარდებს
უარი.

დავდგეთ ერთად და
მოფუსფუსე ქვეყნის პირისპირ,
დარდი, რომელიც ღამაზია
და არც ცრუ არის,
დარდი, რომელიც
შიშველ მკერდზე
ღიღებს შეგვიხსნის,
უნდა გაბრწყინდეს
ცოდვა-მაღლის

ორომტრიალში.

კვდომბა მალვა
ან ღამაზი სულით შრიალი,

უარი ვუაღს
 და ფარდების
 ვარდებს უარი.
 შრება გონება, დასაღვრელი
 დედღება სისხლი.

წყველიმც იყავ,
 ხორცის ჩემის
 ავო სიმძიმევე,
 ტლანქ და გრილ თითებს
 შემოაკვდა ჭიჭიაია,
 რაღა ვქნა,
 აღბათ, ეს მინდობი ადარ მიტირებს,
 ქარს ვეცოდები, სველი ქარია,
 წყველიმც იყავ,
 ხორცის ჩემის
 ავო სიმძიმევე -
 ტლანქ და გრილ თითებს
 შემოაკვდა ჭიამაია.

წმინდაო გივარგიო,
 ლომისის მადლო
 ცრემლი რის ცრემლია .
 არა წაიღოს რა .
 ფეხქვეშ გაიგოს რა
 ფოთლები შე მოდგომამ,
 ნეთა და ველთა
 ცოდვა დაიდოს რა,
 დარდმა მიხელოს და
 ძალაც დაიღოს,
 მზის ქვეშ და
 უფაროდ
 ვდგავარ დაისრული.
 ცრემლმა წასადები
 უნდა წაიღოს და,
 ჩემმა მაწყევარმა
 არა გაიგოს რა .
 წმინდაო გივარგიო,
 ლომისის მადლო,
 ჟამი ამიჩქარე
 თორთ გაიღურსა .

რაც შენ წახვედი,
მოგონებით გატეხილ მზერას
ველარ ვაცილებ
ქალაქის ხეებს.
საეჭვოდ მსუბუქ
ღიმით ვფარავ
ცარიელ დღეებს
და ვიკეტები
მშვიდი ფარდებით.
ამოდ მეძებ
გაბზარული სახის
ნაკვთებით.
თვალებს,
ბავშვურად გაბუთულ მზეებს,
შუაღამისას
სარკის ტანთან
ავუტირდები.

ქარს დავეკარგე,
ქარს დავაკლდი,
აი, ლალატი
რჩეული მძივის.
კვირაძალია...
თავს ვერ ვიკლავ,
რიდი მაქვს კვირის.

აი, ამ ლამაზ,
მყუდრო სახლებში
ცხოვრობენ მკაცრი
მსაჯულები.
მსგავსების თოკით გადაბმულები -
რომ მიიწვივენ
უცნაური მწვერვალისაკენ.
იქ ელოდებათ
ძალიან, ძალიან საკუთარი
ს ა ფ ლ ა ვ ე ბ ი .

შენს გამო მთებმაც მომიძულეს,
ვეშვები თავქვე,
იქ, კალაპოტში აწონიან
ჩემს წილ ცხოვრებას.
დავიდგამ ავეჯს,
ახალ-ახალს ჩავიცვამ კაბებს,
კმაყოფილ ძაღლებს გადავუგდებ
საშიშ გონებას.
შენს გამო მთებმაც მომიძულეს,
ვეშვები თავქვე
და განთიადის თეთრი ელდა
ფეხებთან წვება...
ღამით კი ჩვენი გაღეული,
ყვითელი ბავშვი
გამექცევა და ცას ტირილით
შეატოტდება'.

სიჯმარი

უხსენებელთა მინდორს თიბაედნენ,
 აღმაცერობდა გესლი და ქერცლი,
 ფეხქვეშ ბილიკი სისხლად დიოდა,
 ცრემლს მთხოვდა ერთი.
 მეტმასნებოდა მწერა ირიბი,
 მაღალი ყელი.
 ელდამ მომცელა, ღმერთო ძლიერო,
 მე მგავდა გველი.

ჯვარი გეწეროს,
 ჯვარი,
 დედისძმავ,
 შენს სასახლეში ათასი ფერი
 ელავს და
 ცივი აიმშვიდით მეფობ.
 შორით მათბობდა
 იერი დედის,
 დაიდევ ცოდვა,
 დამკარი კვერთხი,

ქართული
საქართველო

ჯვარი გეწეროს, ჯვარი,
დედისძმავ,
ჯვარი გეწეროს დედისძმავ
ჩემო.

გამოვიარე ცხრა მთა,
ცხრა მდელო,
გზაზე ცხრა წყვილი
ხმალი გამიცვდა,
გამიწყრა ღმერთი,
ისე დაბინდდა,
ობოლმა ქვერის
არ ვიცი

გემო.

ჯვარი გეწეროს, ჯვარი,
დედისძმავ,
ჯვარი გეწეროს, დედისძმავ
ჩემო.

შენ მეფე, მე კი უბირი მონა,
შენ სასახლე და მე - საქართველო!

დაღუპულ მეგობარს

გულაღმა ცწევარ
სველ მინდორზე,
გიგზაფნი წერილს...
ბაბუაწვერას უნაზეს ფიფქს.
შენ უნდა მიხვდე,
რომ ნაფიქრალზე,
როგორც თოვლზე,
ენძელასავით
ამოსულა და უტირია
მონატრებას!

როგორ შემიყვარდი,
გვირილავე,
როგორ შემიყვარდი, მშვიდო,
წაგიყვან ჩემს მყუდრო
სენაკში,

სარკმელთან დაგსვამ და
თვითონ სნივებს
ისევ მთვარის სნივებს
გავყვები,
ქაბარჯინასთან დავღვები,
გავუცინებ და დათვრება,
გამიციინებს და დავთვრები.

შენს სამზეს
ერთხელ კიდევ აენთება
ერთადერთი, ერთადერთი
ფრთა და თვალი,
განათლება მახსოვრობის
ტყე და ჭაღა,
შენსკენ ჩქარა!
უნდა მოკვდეს
დედოფალა,
რომ გადარჩეს
მშვენიერი
დედოფალი!

არ მინდა ფარჩა,
 ქუჩის ჩრდილებში
 დავკრეფ იმედებს,
 მთვრალი მასხარა
 ამივსებს კათხას
 და შეუკურთხებს
 ვინც ატლასებზე
 გული გაცვალა.
 მთვარის გაშლისას ძილისპირული,
 ღაწვის ვარდი, და
 ლხენა სხვისია.
 განაწამები კვნესის
 გრანელი
 და სისხლიანი მღერის
 ტიციან.
 აქ კი ფარსია და იდილიის
 ზღვარს მიღმა
 მღვრიე მდინარებს
 წყალი,
 ვკეცავ მარაოს, ნაბიჯებს
 ვითვლი,
 ჩუქურთმიანი ჭრიალებს
 კარი.

საგვარეულო სასაფლაოზე

ახლა დამეა,
გულუბრყვილო
მაისის დამე...
ცას გადაივლის
ანგელოზის ნათელი კვალი...
ჩემი სათიბი სწვამ
გათიბა,
პაპის საბძელი ცარიელია,
უპატრონო ვრიალებს
ქარი.
ხედავ, ვარსკვლავი
სნივს მიგზავნის
ციესა და სათუს,
ეს ნიშანია პატიების.
აჩრდილთა ჯარი
მთას გადმოსცდება
თავ-თოვლიანს...
დაფრთხება ქარი.

მასვი წყალი
შენი პეშვიდან, პატრონო,
ჩემი სხეული გათანგულია
გრძელი გვაღვებით.
მე გაღვიქცევი ერთგულ მიწად,
მტკიცხეულ მიწად
და გაგიღიმებ მიწის თვალებით,
რომ ცერასოდეს ვერ მიმატოვო.
მასვი წყალი
შენი პეშვიდან, ლურჯო ბატონო.

მომიახლოვდი, სულ ერთი წუთით
ნება მომეცი დაგეყრდნო მკლავზე
და ნუ იქნები ასე პირქუში.
მე მალე უნდა გადავსახლდე
ატმების ბაღში,
სადაც დრო არის გაყინული
და შერცხლის ფრთები
ჩვენი შეხვედრის უამს
აღნიშნავენ.

შმაგი ჭიხვინით
მღვიმეს გავივლი და
ფერგატრეცილი დამხვდება ლანდი.
სნივი გაროზგილი სადავეს მოზიდავს
და მღვრიე დარდი უშნო ღმეჭით
უეცრად დამოღლის.
მალლით წამოვა თბილი თქეში,
წვიმის ნაძენძი შემრჩება ტანზე,
დამურას ფრთები დაწვს დამისუსნავს
და კუდიანი, გადამჯდარი
თებერვლის ქარზე,
ჩემი თმისგან დაწნულ მათრახს
აასისინებს.

გადამიყვარა.
ჰორიზონტის გრძელ ზოლზე გწევარ,
მწვანე ბალანი მეზრდება მკერდზე,
მბეზრდება წერი უსახური,

მოპარულ ბედზე
მღერიან სადღაც, ღურჯ ხეებზე
ღურჯი ჯუჯები.

ჭრელ შპალიერზე აკრულ მოლოდინს
ცუნდივარ სხვისი ძაღალი ცოლი,
გაღამიყვარა...
ჰორიზონტის გრძელ ზოლზე ვწევარ,
ცხელია ზოლი.

ახლა შორსა ხარ,
ვერ მოგაგნებს ქალწული ნისლი.
ვერც მოლაღური,
ვერც მზეწვია,
ვერც ჩუმი ცრემლი
ვეღარ მოგაგნებს.
ის დამრჩენია,
მოვიხვიო მაგრად თავშალი
და ოცნებაში გაღმერთკაცებულს
ბაღანის ენით გელაპარაკო.

ღალატის კაბით,
ბოდვის უღეიფით,
მასხარასავით მიმონატული
უნდა წავიდდე ორომტრიალში
უმიზნო სევდით.
ბავშვობა შორი,
მთები შორი,
აპრილი შორი.
უნდა წავიდდე ორომტრიალში
უმიზნო სევდით
და დედაკაცებს
ხურდაფულივით ჩავუყარო
კალთაში ჭორი.

თქვენი პროფესია, ქალბატონო?
- ცრემლისა და სიტყვის
თოკებსა ვწნავ, რომ
ჩემი ძმობილი ჭიანჭველა
გადავარჩინო.

• •

მე მაჰატმით,
ცისფერი ფრაკის ჭრელი ღილები
გადასასვლელზე დავკარგე, ალბათ.
შესანიშნავად თამაშობთ ჭადრაკს,
ბედო ბატონო,
ჩემი ძვლებისგან გათლილ ფიგურებს
ელეგანტურად აცეკვებთ, მაგრამ
შავია დაფა,
სიკვდილივით შავია დაფა.

• •

უხერხულად დავაბიჯებ
ვაპის საფლავზე,
ვატლი სარეველას,
ვღებავ კარიბჭეს
და მოდის სევდა
გამოშიგნულ ფარაონებზე -
„მიწათ, მიწათ“ რომ არ
აღირსეს.

ზნელი ოთახის ზრელ კუთხეში
 მიმჭედა დარღმა,
 შიშით შევყურებ
 ჩამოჩეხილ სულის ვიტრინას,
 სამზეოს ყოფნა შევიგრძენი
 მწარედ და ცხადად,
 ცხოვრებამ მაინც ბრძოლით დაღლილი
 გაქონილ მკლავზე გადაშიწვინა.
 ფიქრი გრძელი და გაწელილი
 მეხვევა ყელზე
 და შემპარავი სიტკბოებით
 ნელ-ნელა მახრჩობს,
 წითური ეშმა ქანცავს ლურჯ ვენებს,
 დუღილით დაღლილ
 ძაფისებრ ვენებს
 და ყველა ხერხით მაშორებს აპრილს,
 მე კი ველურ ხარს -
 რქააღესილს, სიბნელით
 გამძლარს,
 თვალს ავად მიმღვრევს
 სისხლისფერი წამოსასხამი.

(ექსპრომტი)

ბებრისციხეზე ავიდეთ,
შერმადინ,
იქა ვთქვათ ნასისხლარ-ნანატრი,
ღამით ნანგრევები სანთლად
ანთია და
ძნელია იმათი ღალატი.
სისხლი დაქცეული
დავლოცოთ წინაპართა,
ცაში ავიტანოთ ქვათა
ღაღადი,
მთელი საქართველო
სანთლად ანთია და
მტრისას და ავისას -
ღალატი.

და დაგიბრუნდი, ჩემო ქალაქო,
არასმქონელნი, მართალნი და
სარდაფებში დაღამებულნი.
აც დროში ხელმოცარულნი და
კაცობაში გულსაცსენო.
პატარა ქალი, რომ სწყუროდა
მდინარე და
შიოდა პური,
ვინც თქვენს ჭიქებში
მზეს ხედავდა,
ვინც ადრე მიხვდა,
რომ ავდარებს გამოექეცით
და ერთმანეთის სიყვარულში
იპოვეთ შვეება.
განწირულ კივილს
ღუმიღში დამცდარს,
ან სიმთვრალეში ნამღერსაც
რომ არჩევდა სამენა.
წმინდაა თქვენი წილი ცა და
თბილია თქვენი წილი მიწა,
ფრთხილი კი არა,
მომლოდინეა რწმენა.
შენ დაგიბრუნდი, ჩემო ქალაქო,
არასმქონელნი, სარდაფებში
დაღამებულნი,

ავ. დროში ხელმოცარულნო და
 კაცობაში გულსავსენო...
 მიმიღეთ, თქვენიც თქვით
 და ჩემიც მათქმევეინეთ,
 თავზე შემომივლეთ,
 ლაღბტი სიყვარულით მაზღვევეინეთ.
 მოვკვდები, დვრინი თქვით ჩუმი,
 თქვენგან ანასხლეტი გული,
 ქალი, რომელსაც მთელი სიცოცხლე
 სწყუროდა მდინარე და
 შიოდა პური.

მედიკამენტების
ქარტონები

მე მთებს შემოვრჩი
 შენი სახლის ვიწრო სარკმლიდან
 არ ჩანან მთები,
 არცა გწვავს ცეცხლი
 უშენობით გულს რომ მდებია.
 მარტო ხარ ისევ
 ჩაძირული მოგონებებში...
 ... სადღაც მთებია
 და მარტოობით მოზეიმე უცხოდ ირთვები.
 მე მხოლოდმყოფი მოწყალებას
 არვისას ვუცდი,
 არც შემხვეწე ვარ ბედის მდევარის...
 ვინსენებ თბილისს,
 გაეღვარებას სახის მაცდურის,
 გზებს რომ მინათებს ვით მსუბუქი
 თოვლის მტევანი.
 მიაჩხრიალებს ყინვის მარხილს მთებში
 შამთარი
 და მიმაქანებს უცხო მხარეს შავი
 მენხრია.
 მოვალ შენამდე ჩემი გზა თუ აქ არ
 დამთავრდა,
 მოვალ შენამდე უთვალავი ფიფქის
 ქვეყნიდან.

შენ, მოზვიმე მარტოპის ციფ
ნავერდებით,
კვლავ აენტები ცეცხლით, შენგან
გულს რომ მღებია.
მოვალ შენამდე ჩემი მთებით,
ჩემი ქედებით
და შენ არ იტყვი:
„რა დროს მთებია“.

სამადლოზალი

მადლობა მტერო, თუ შენს გამო
ვისწავლე ბრძოლა, -
მურყვამთა ტყე და გელათი თუ
ამაგებიინე.
ცუდდ მაშვრალთა ერთგულება და
სიორგულე
ყველაზე ადრე, მტერო, შენ თუ
გამაგებიინე.

მადლობა მტერო, თუ შენს გამო
გაკრთა ძილი და
წინაპარვიით თუ ვფნიზლობ, რომ
მახვილი ვფერო, -
შენით თუ ვიცან მამულისა მზვარე და
ჩრდილი -
მადლობა, მტერო!

რომ არ ემღერათ წინაპრებს „ლილე“,
წინაპრებს „რიჰო“ რომ არ ემღერათ,
რით ვუგალობდი ნეტავ ამ დილას,
ან მზისთვის ყელი ვით მომეღერა.

რომ არ აეგოთ რუხი მურყვამი,
შავი მარუბი რომ არ აეგოთ,
რომ არ ჰქონოდათ ლიბო ურყევი,
ურდონი ხმაღზე რომ არ აეგოთ,
რომ არ ებრძოლა წინაპარს ვეფხვთან,
კერიის ცეცხლი რომ არ დაენთო;
ვინ შერქმეოდა ნეტავი დღეს და,
თუ ვიქნებოდი ქვეყნად საერთოდ...

რომ არ ემღერათ წინაპრებს „ლილე“,
წინაპრებს „რიჰო“ რომ არ ემღერათ.
რით ვუგალობდი ნეტავ ამ დილას,
ან მზისთვის ყელი ვით მომეღერა.

მზე ამოცურდა სიცოცხლით სავსე,
 ჯინვთა ჯოგები მოადგენ ჯერებს...
 ეს მერამდენედ ვიხსენებ სვანეთს
 და გული მაინც ვერ შევიჯერე.

ყველა ოცნება ღმერთამდე აღის,
 როგორც „ლილეო“ და როგორც „რიჰო“.
 ეს მერამდენედ ვიხსენებ ჰადიშს,
 აღარ მცდილდება, თავისკენ მიხმობს.

მე მონატრებას გულში ვერ ვმაღავ,
 სიშორით მისით თუმცა აქაც ვთბები
 და რუსთაველის პროსპექტზე მავალს
 ჩემი ლანდივით მომდევნ მთები.

მთავს

ზეცას ეკვრება ღამე მადალი,
 ანთებული ხარ ზამთრის ტყეო და,
 თუმცა ქვეყნის ოთხმრივ ღიაა კარი
 მე მიჩივნიხ თქვენი ტყვეობა.

ეს თქვენით ვიცო: არის მთავარი,
 მამულს რომ ზიდაა უნდა უღლითა...
 როგორც თეთნულდთან პირსაცსე მთვარე,
 ისე ამოდის ლექსი გულიდან.

რამდენი სიტყვა დამირჩა გვერდზე,
 ყვლავ უთქმელობის მიმყვება ჯავრი,
 რა ვქნა დედაზე ლექსებს თუ ვერ ვწერ,
 ამ წუთისოდის დაღლილი მგზავრი.

ღამდება თქვენით, თენდება თქვენით,
 მთებო, გიხდებათ სიღარბაისლე.
 მაღალ ღმერთებთან ჩურჩული გმვენით,
 მომავლის ბურუსს თქვენ ამაისებთ.

შემოდგომის ქარს მიმოჰქონდა
 მოწყენა ხეთა
 და ქარვა მზისა სულ სხვა იყო
 სიელვარეთი,
 უუძვირფასეს, არ მოსაწყენ წარსულთან
 ერთად
 შემოდგომის ქარს მიმოჰქონდა
 მოწყენა ხეთა.

არ მასვენებდით გახსენებით შენ და
 სვანეთი,
 ჩემთვის ორივე შორეულნი იყავით ერთად
 შემოდგომის ქარს მიმოჰქონდა
 მოწყენა ხეთა
 და ქარვა იგი სულ სწვა იყო
 სიღვარეთი.

საუბარი წაბროსთან

მოდინხარ მთიდან მობარბაცე, დამენათევი,
 აღხენ დამაშვრალთ, მიეგები შენს წილ
 ქარაფებს.
 მოდინხარ მთიდან მოლივლივე, როგორც
 სანთელი
 დიდ ჩქერთ მიერთვი და შემდეგაც არ
 სწუხ არაფერს;
 რადგან შენ ბოლოს ტალღა გქვია
 ქაფმორეული,
 შლეგი ენგურის, - მწვაობრობის,
 სვანეთის მთების.
 ამ ქვეყანაზე მხოლოდ მზე გყავს
 შენ ორეული
 და ქართლის ცაზე მუდამ წმინდა შუქად
 ენთები.

ღრუბელო საით მისცურავ,
აღარ მოგწყინდა წაწალი.
სულ მიხვალ-მოხვალ ვერ მეტყვი?
რასა იქს ჩემი წაწალი.

ტანად გასატყორც ისარ ჰგავ,
არცა ლაწვი აქვ უფერო.
თუ ნახო, ყოფნას შკითხავდე
აბა შენ იცი, ღრუბელო.

უშბის ღრუბელი მებურა,
შთა ვვლე ყაბარდოს მხრისანი.
თენების პირზე აულში
შემსვდი და ველარ მიცანი.
... შენ ჩემზე გულანაყარი
სხვასთან წახვედი ის არი.

• •

ჭირთა ვის შეუმსუბუქებ,
დაღამებით თუ თენებით.
ვის რად ფრანგულის შუქს უქებ,
ვის აღმართს მისდევ სვენებით.

წყალს ვის ჩაუხვალ მწყურვალსა,
ვის გორთა მზედ იხსენები;
ვის რად მოუკლავ სურვილსა,
ვის აღმართს მისდევ სვენებით.

შუქთა დის ნაირფერობა,
მზეა გარეთ და მზეა შინ.
დღეს მესხთა აქვისთ სერობა,
ხვალ მივალთ მზეთამზიაში.

ღამევ, ლხინისაც, გადიდდი.
მთვარევ, სხივთ მოაშლ-მიაშლი.
ღმერთო, გზა იგი ადიდე,
მზე მივა მზეთამზიაში.

ალექსანდრე პუშკინი წერილი მამოვარს

მშობლიურ მთებზე სისხლიანი მზე
იღიმება,
ვერ მოვიპოვე სიმშვიდე ბრბოში.
ზოგი მეფეთა სიცოცხლესე ღოცვით
იღლება,
ზოგი მონაა გაცვეთილ გროშის.

მე ვიცი: გული სადღაც ტყვიით
განიგმირება,
არ ვუღალატე რადგან ღირას ამ
თახსირ ღროში.

ბრუნავს წუთისოფლის ჯარა
ჩქარა,

ჩქარა,
ჩქარ

ჩქარა!

ხან გვიღიმის მზე ცხრაღვალა,
ხან ცა ჩამოგვიდის ღვარად.

ბრუნავს, ძლივსღა შყოფნის მინდობას
 მიწა ითხოვს თავის ღაღას.
 მოგვეწევა საღმე ბინდი
 სხვა წავიდა ჩნენც ზომ წავალთ.

ბრუნავს წუთისოფლის ჯარა,
 ჩქარა!
 ჩქარა!
 ჩქარა!
 ჩქარა!

ორი სურათი წარსულიდან

• • •
 გარღვეულია ციხის გაღავანი,
 გდია მეციხოვნე იატაკანგაყრილი.
 საყუდარ ღმრთისა - სავანე ალაშის,
 ღვთისმშობლის თვალებში შიშია
 ჩადვრილი.

• • •
 მზეს ელოდება ბებერი ქართლი.

• • •
 დასწეულდამო, წიეძინდამო, თვალებდანამულს,
 მას გამხნევება სწირდებაო
 დროშენაცვლებით,
 ზამთრის ღამეებს უთევენ მამულს,
 მარუბში, ცეცხლთან ჩამომსხდარი
 ბერიკაცები.

საქართველოს მთიანეთში დღემდეა შემორჩენილი: შვილმკვდარი დედა ხატობაში ცეკვავს - იმის შიშით, რომ სხვა შვილებს ცუდი არაფერი შეემთხვეთ.

რეკავენ ზეცის დარბაზები, -
რისთვის დაიმწუხრე გული სალოცაო
მერე რა, დაიბურენ გზები?
იცეკვე შაოსანო.

ახლა ამაოა გლოვა,
(შენც ნულარ მოაწყინე ცაო).
მზე ჩადის, მწუხარება მოვა.
იცეკვე შაოსანო.

დიდთა მეფეთა დიდი ზრახვა
წარმოაჩინებს,
მცირეთა - მცირე, ასე ამბობს მემატიაწე.
ციხსენებ დიდგორს, სიხარულის ცრემლი
იწვიმებს,
კრწანისი ისევ მე მატიალებს.
დავხურავ წიგნს და საქართველოს კვლავაც
არბევენ,
(მზე ჩასულა და მე მზეს ველოდი).
რამდენის სისხლიც შეხმობია ციხის
ნანგრევებს,
იმდენის ძეგლი მიხდა იდგეს
საქართველოში.
არვინ წასულა წინაპართაგან, ყველა აქ
არი,
მაინც ახლოა თავდავიწყება.
მე დამიტოვეს სამშობლო - ქარი,
და გაძარცული ხატების წყება.
ჩამქრალა მუქი ჩემეული დასტანაგების,
გამქრალან სპანი თმათა ჩემთა უფრო
მრავალი.
დაიქცენ ბჭენი მამულისა ტურფად
ნაგები
და ვრჩები მარტოდ მრუმე დამით უგზოდ
მავალი.

ჰეი, სადა ხარ უნდობელი მგზავრო
სულეთის,
მოვედ, წარიღე ცარიელი სულის ხმაური.

გაუგზავნელი პარამიტიდან

შორი ხარ ისევ წელს მისდევს წელი
უდაბნოს ჰგვასხან უშენოდ მთები
მე მინდა ახლა ბარათს მოწყენილს
გამოვატანო შიშის ნამსხვრევები:

შენ აღბათ ისევ დასვალ წვიმაში
გაბუტულ ბაგით წარსულს მგოდები,
უცხო სიზმრებით გაღვიძებული
ახლა სხვას არვის მოაგონდები.
სულ გვიან შორი დაგრჩება შოვი
და მოაშურებ ძუ ვეფხვი თბილისს
და მოღრიალე ქალაქის ქუჩებს
მკრთალ ცისარტყელად მოაფენ დიმილს.

კვლავ ამოავსებს სიცარიელეს
მზერა ღვთიური, - თვალები-ნისლი,
გაკაწრულ დღეთა დანანებაში
დაიბურება ციური ნიში.
გაიხლართება შავ თმაში მთვარე,
ქართული ზეცის, ქართული მიწის,

ორივე ჩემთვის იქნებით შორი,
ვისაც კვლავ გიმშერთ წარმართის შიშით.

შიშით, რომელსაც არქმევენ ღუმილს,
„მაშა ღუმილიც“...

უნდა გახსოვდეს;
რომ ღღეთა შენთა შემოღამება
ვიღაცის ღამეს თუ დილას ერთვის...
შენ ერთადერთი იქნები ქვეყნად
ვინაც გახდები ღუმილის ღმერთი.

თემურ ჭუმბაშვილს

მოდის შებინდება ადრეული
და უამი არაგის იცოდებს
ისევე გაიძახისნივარე გაღეული:
„ლომები გაღრღნიან გისოსებს“.

ოსანა, დასასრულს გზათასა,
რაც უნდა სიციცხლით ვიწოდეთ.
იცისკრებს, მორჩა და გათავდა,
ლომები გაღრღნიან გისოსებს.

ე-ბ-ს

თმებდაღეწილი მიხვალ ხაზარი...
სიმზარეული მეგონე ჯერაც.
შენი სხეული ჩამოქნილი ლირიკასავეით
მიაცილებდა ამღვრეული ქაღაჩის მზერას.

იყო სიშორე, მერე გულმა გული იფერა,
(აწ მოგონებას შერჩა ყოველი).
მე რუსთაველის შეგასწავლე როცა
სიმღერა, -
სთქვი, მზეს სამხრეთის სიწმირად
ჰპოვებდი.

ახლა ცას ყინვის ნემსები ჩხვლეტენ
მე მარტოობით აღარც ვლონდები,
ნირვანის კართან სისსლს ჯამით
ხვრეპუნ
და ქართლის მთებში შენ მაგონდები.

- რა ვუყოთ თუკი შეეჩვია ბებერი მცხეთა
ჰიბებს და ჯაშებს,
რა ვუყოთ თუ კი მძლავრი ზაჰესი
ჯვარსზევით ახალ სინათლეს ბადებს,
რა ვქნა, სიტყვები თუ აღარ მესმის,
გაცვეთილ ბაგის კუთხეს მიკრული
როდესაც ფრესკის მოწყენილობას
ცვლის გაღიმება სინთეტიკური.
რა ვქნა, თუ დახვალთ და ველარ
გამჩნევთ,
როგორც ყოველთვის კვლავ კარგს.
გისურვებთ
რა ვქნა, თუ ლექსი ველარ მოვარგე
თქვენს კინსებივით გახელილ
სულებს
რა ვუყოთ, თუკი შეეჩვია ბებერი მცხეთა
ჰიბებს და ჯაშებს.

თავისუფლებას არვინ დაგაცდის,
თუ სიამაყე წაგართვეს უკვე
დადრეკილ ქედზე დემოტივ და კაციც
ყოველთვის ადგამს მონობის უღელს.

უსასრულობა შემოდის ჩემში
ძველი ფრესკების ღურჯი ფსკერიდან,
გადაბედილან თეთრი ტაქრები
სამრეკლოებზე თვლემენ ზარები.
მე ამ სიჩუმეს ვერ შევეჩვიე
უნდა ვიქუხო ამიერიდან,
თორემ ხვალინდელ თანამედროვეს
არაფრის მთქმელი შევეზარები.

ჩემს სალოცავსაც მოხატავს ვილაც,
ერთ ხელის მოსმით ლოთი ოსტატი,
აცახცახდება გუმბათის ყელი
და აყვირდება სული ფრესკაში.
გადმოიდვრება ცისფერ ზღაპრებად
თუ მაღალი ცა როგორ მომტაცეს
და მზის ნამსხვრევებს აღარ ექნებათ
მივიწყებული ფერთა კაშკაში.

ლოცვად აპყრობილ ხელებს მოხედავს
და არ მოისმენს ვედრებას გვიანს,
განთიადები გაიყოლებენ
შენთვის შეუცნობ ანლობელ ღიმილს.
იმ დაღადისთვის გაცვდება ბაგე,
მონანიება რომელსაც შქვია
და საუკუნეს ცისარტყელებად
შემორჩებიან თითები თლილი.

მე წარმავალთა შურისგებამ წამლევამ
 ცეცხლი, რომელმაც უნდა დამწვას უკვე
 თუკი მარტოდენ ბინდი ვარ და სიზმარი
 მიწაზე მიწა რად დავდივარ მალალო
 ღმერთო.

მე წარმავალთა შურისგებამ წამლევამ
 აწ ათას ერთი ღამის ზღაპრით უნდა
 რომ ეღვარება ჩემი დარჩენს ამ ერთი
 ცეცხლი, რომელმაც უნდა დამწვას უკვე
 აენთო.

შუალამისას

მე ვიცი;
 ანლა ამ დიდ ქალაქში
 მხოლოდ ერთადერთ სახლის სარკმლიდან
 და ისიც ვიცი, გამოდის შუქი
 ერთი გოგონას ცრემლი ანათებს.

ყვავილთა მტვერი... სიმსუბუქე შენი
 სიშორე ჩვენი უუწმინდეს ზაფხულის,
 დამხობილ ტევრის მოგონება - წართა
 დასავლის კართან ვიცი, მანვილი,
 ვერხელ იალებს.

შემოღამება ჩემი გინდა არვისას ჰგავდეს,
 (ახლა ამ ლექსსაც გულთან მიიტან).
 და წარსულიდან გადანრილ ლანდებს
 კვლავაც იღარღებს ჩვენი ღირიკა.

ლექსი — გაფიქრება

ვთქვით და ყვავებეა,
 ანდა ყორნებმა, -
 როგორც მრავალმა ჩვენთაგანმა -
 თავის აღათზე აიღონ ხელი.
 და მყრალი ლემის მაგიერად
 მყრალი სულების იწყონ ძებნა
 და მშეულებმა.
 მაშინ: რამდენის აივანზე დაუყოვნებლივ,
 ჩამოსხდებოდნენ დამშვიდებულნი.

აწ იყავ სიმღერა, - ცათა კიდედ
 სუნთქვა-დაღეწილი ღერწმის ღეროსი.
 შველი ხარ, წარსულის საჩიხედან
 თუ რუსთაველზე სევდა მოდის
 გათოვს სიმაღლე უცნაურთა
 კვლავ აუმღვრევებს ღაყვარდოვან
 გზა-გზა გშორდება ბრბო თუ რიგი
 და გეახლება სვეტი კეთილმოსავთა
 ნათლის მწუხრისა ფერად.

დავით ვაღვიანი

მეგობარ პოეტს

სულში ფათურობს ღამე თურქული,
 (შენ ადრეც უნდა ახლოს მდგარიყავი).
 მე ამალამაც ვარ გაქურდული
 და ბნელი ღამე სადმე გამრიყავს.

ციცკრის კარები ვინ რად ჩარაზა,
ვიციტ? - მამული ვის სად მოგველის.
აქ ხომ უღგანან ჩვენს მთებს დარაჯად
რუსთაველი და სარგის თმოგველი.

თუმცა ჯაყელი ვეღარ ჯაყელობს, -
ხომ უწევს ზეცას ქართლის თაღები,
მე უნდა ფეხზე წამოვაცენო
თავგაჩეხილი ათაბაგები.

მაგრამ სულს ადევს ბნელი ურდული, -
(შენ აღრეც უნდა აქვე მდგარიყავ).
მე ამადამაც ვარ გაქურდული
და სევდა ძველი სადმე გამრიყავს.

შააღამისას ანუ თოჯინა ვიბრინაში

როგორ ბრძანდებით დედოფალო
დიდი მინღვრების,
როგორ ბრძანდებით.
ხომ არ მოიწყენს სასახლე თქვენი
ამ შებინდებით,
ან შეღამებით,
როგორ ბრძანდებით დედოფალო
დიდი მინღვრების.

თქვენს საუფლოში სიხარულის
და მწუხარების
ტახტსა ვინ ჰვიდებს,
ხომ არ წარსტაცეს უინი მზის და
გარდაცვალების
თქვენს საბრძანისში ვარდებს და იებს.
როგორ ბრძანდებით დედოფალ
დიდი მინდვრების.

ხომ არ დაკარგეთ ნიჭი ცრემლის
და აღტაცების,
მე მანსოვს, ადრე ვით გამკობდათ
ცრემლი თბოლი.
ხომ არ მოდიან შუალამით რინდი კაცები.
ხომ არ გკადრებენ რამეს უღვთოს,
რამეს მოგონილს.
როგორ ბრძანდებით დედოფალ
დიდი მინდვრების.

... თქვენს სასახლეში ხვალ იმღერებს
ზეცის ორკესტრი

მოგრთავენ ალბათ აღმასით და იაგუნდებით,
თქვით დედოფალო, ვაგართით თუ უკვე
მოგბეზრდათ,
თქვით დედოფალო და არასდროს
არ მოვბრუნდები...

ნახვამდის დიდო ქალბატონო,
დიდი ველები,
ნულარ მოიწყენთ ხვალ გიმღერებთ
ზეცის ორკესტრი.

„პური მთხოვა და ვაჭმიე“

მე რომ ყივჩაღი ვყოფილიყავ -
და შენს ქმარს შემოვყროდი გზად;
არც რას სოხბის სორცს მოვთხოვდი,
არც ღვინოს ბადაგისას.
შენს მზერას დავჯერდებოდი,
ელვას მაღალი ცისას,
ბაგეთაც დაგიკოცნიდი,
ყვავილთა სამოთხისას...

მერე... თუნდა ხმაღს ავეჩებე
ხმაღსა კარგისა ყმისასა.

ელანდებოდა მაშავერას
სითეთრე ცხენოსანი ანგელოზის.
ცუსმენდით ქვათა სულის ამაო ჩურჩულს
და უზღებოდათ სინანული შაოსან ქალებს.
მე მსურდა მეთქვა სიტყვა საიშედო:
„მონაწილე ვარ თქვენი მწუხარების“.

დავითის ვაიბაჟია ნიწერილი

VIII საუკუნის უმედეგ

ათას წლის მერეც შემომძახებენ
ჩვენი ქედები.
გვეიმედები,
მომავლისთვის გვეიმედები!

ტ. ც-ს

სადაღო იდუმალ ლანდებით მოსული,
ბნელ ფრთების შრიალით მოიყვანს
ტაიტელს.

მოწყენით მოყოლილ ნადვლიან წარსულის
სიწრფელე მომავლის სიწმრეებსაც
დაიტევს.

ის არის ძვირფასი, ვით თასით ღვინოთა
შესმა და ღვიძება გრჯნობათა აულის.
შავია, შავია და მაინც მინათებს,
უფალი სევდისა და სიმნიარულის.

მან იცის, ნამქერი ყვავილთა თოვისა
ვით ცდილობს უღმობლად ღრმა სულში
ძინებას, -

ჩემს ზართა გუგუნს და მუსიკას გლოვისას
რად ერთვის ეღვარე სხივების დინება.

და დღეთა რბოლაში ის არის ზიარი
მომავლის წყვდიადთან უმკაცრეს
ბრძოლების.

მშვიდ ფერთა დამებას ის ამზიანებს,
შეუცნობ მხარეთა ქარების ქროლებით.

აწმყოვ და წარსულო, წყევლიან ამინდით
მომავლის მირაჟებს რა მალე ბარდებით.
დღეებო, ამღვრეულ დიმილით დამინდეთ,
ღამეო, კვლავ მოდი ერთგული ლანდებით.

ვეფხს

„მიღრინავდა და მაყწენდა...“

ფიქრი სულეთის ნიავევით ამდევენებია,
შორეულ გზებზე მზე არის და მსუბუქი
სევდა.

რისი ღრიალი, ერთი სიტყვაც არ
დამცდენია
ვიხეტიალე და შემთხვევით მოგვედი
შენთან.

გიმზერ ტიალო, გულს რომ გიწვავს ეს.
წარსულ დიდების დაგრჩა მხოლოდ
ჩრდილი გამდნარი,
რას, რას უღრენ მიკვირს მაინც ვეფხო
გალიას,
აღარ გიგრილებს დიდრონ ტორებს სველი
უამბნარი.

იქნებ ახლოა ნეტარ დღეთა დასაღიერი,
დაბინდული გაქვს სიცოცხლის გზა ვით
მზე სნეულის.
ო, მებრალეები, მებრალეები ვეფნვო
ძლიერო,
ვით ჩემი თავი ჩემსავ ტყავში
გამომწყვდეული.

ილოცავს მიქაელ

„ნუ მწყუხარე ხარ...“
მიქაელ მოდრეკილი

აჰა ესერაა,
მოვედ მაშვრალი;
მოწყენილ დღეთა დედოფალო,
ნუ მწყუხარე ხარ.
გამინათე და გამიდიადე აღსაგლის კარი,
სიუღაბნოე მწირი სულის დანაშე ცვარით.
ჩემი სამყოფის შენ აავსე სიტარიელე,
კვლავ დამასიზმრე აწ ჩამქრალი
ცისარტყელები.
აღავსენ ძალით დაშრეტილნი ჩემნი
ვნებანი,

ქმენ სასწაულად დაცემა თუ ამადლებანი.
 მოწყენილ დღეთა დედოფალო,
 აჰა ესერაა,
 მოვედ მაშვრალი!

მზის ჩასვლისას

ცოტა ხანს დარჩი,
 ჩემი სამყოფის სიცარიელე გაიზიარე.
 დანამე ცრემლით ცხოველმყოფელით
 სულისა მწირის სიუდაბნოე.
 ცოტა ხანს დარჩი
 ჩემი კედლების
 უშენოდ ყოფნის სიმარტოვე გაიზიარე.

დაგშორდა დროთა მშვიდი დანდობა
 და ბაგე შენი წარსულზე გოდებს
 ზღვასთან წყურვილით ჰგავდა დახრჩობას
 ჩემს სიახლოვეს ხვიდოდი ოდეს.

დაგყვება გლოვა ცის დარბაზების,
 შზე სინანულის გადაიხარა.
 შენ გზებს ელოდი არ ჩანდნენ გზები,
 შენს გზაზე ეშმამ ჩაიხარხარა.

დღეთა რბოლამ და გოდებამ მიწის
 მსუბუქი სული ვერ დაგიტიეს,
 ქვეყნად ვინ იცის, არავინ იცის
 რომ ყოველივე გამოიტირე.

**ბარანტი გრანელი თბილისში იხსენებს
 მათონ და ჯოჯიას**

ის დღეც დაღამდა ღვინონარევი,
 ჩუმი მგზავრობის მქონდა სურვილი.
 შავ წარსულიდან მგზობდა არავინ,
 არც დიდ მომავლის მქონდა წყურვილი.

არ გსურდათ წასვლა, წაზედი მაინც
 და ბნელ ღამეში ცას შევებლაოდი.
 თქვენ რაც არ უნდა მიშალოთ წასვლა,
 მაინც ხომ მივალ სასაფლაოში.

გაფითრებული ენგურს ჩაჰყვა
 ქვემოთ, ბარისკენ,
 ციფმა ზამთარმა მაღალ მთებში არ
 ახეირა.

შავი ზღვის პირას შეუპყრიათ მთების
 სიცოცხლე
 და სათბურებში შემწყვდეული წივს
 არხეინად.

ღამე უღვირჳა

მე მაგონდება მთები მწვანე
 და ცისკენ მიმავალი გზა.
 და ცისფერ ტბაში მობინავე
 გაზაფხულის ცა.
 მწუხრი, მთის ნიაფი და „ლილეო“, -
 რა დილა თენდებაო ხვალ.
 ერთი სადღეგრძელოც დალიეო, -
 თქვენნი მშვენიერი ხმა.

მე მაგონდება მთები მწვანე
 და ცისკენ მიმავალი გზა.

მიიწეოდნენ ქართლის მინდვრები,
უცხოდ შლილობდა შენი სამოსი,
ქარცემულ სახეს მოგეფერა ლანდი საროსი
ერთად ვიდოდით
და მიხაროდი.

რამდენი ლანდი,
რამდენი ქალი
და შეგობარი საფიცარი
არარაობის დაფარა ნისლმა.
გულო, შენ ერთი დარჩი ამქვეყნად
ჩემ ჭირთა მოზიარე, -
ვისაც მრავალი სახელი გერქვა
მაგრამ არასდროს
მონისა და მოლაღატისა.

შენს მყუდრო სარკმელს შემოაღებს
ჩუმაღ ეოსი,
გაფანტულია ოცნებაში მხარე წარსულის.
ეტრფი გასულ დღეს, სიყვარული რასაც
ემოსა
და აღარ გინდა შენს სარკმელთან დილა
დასრულდეს.

მომავლის ფიქრით შემოდგომის ნისლს
ედარები,
უკვდავ ფერებთან შედავებით - ბედის
დაცინვას.
მიაცილებენ მიმქრალ მთვარეს თეთრი
ქალები,
და შენს გაზაფხულს წყვილი ცრემლი
აღარ დაცვივა.

მოსხეტიალეს შემეყარე სადღაც მაცილი,
შორეულ მხარით ფრთით მოჰქროდი
სერაფიმების.
თვალები გქონდა უულურჯეს ზეცით
ავესილი
და თან მოგქონდა ზღაპრულ ქვეყნის
მზე და წვიმები.

გამოგიტირეს ციერთა და ნისლის ტანიდან
ჩემთვის მოსწურე უამესი ვნება
გრძნეული.
ახლა შენს ხილვას ყოველღამე ვიწყებ
თავიდან,
რომ ოცნებაში ჩემთვის დარჩე კვლავ
შორეული.

წრფელ დაღადისთვის თეთრ ტარძებმა
კარნი დარაზმეს,
იწყება ჩუმი, სევდიანი ღამის სერობა.
და ელანდებათ მოლოდინით დაღლილ
დარბაზებს
შენთა ბაგეთა აწ ჩამქრალი აღმაცერობა.

ტ. ტაბიძეს

ნათება მოჰყვება დაბინდულ აღმართებს,
 მთვარე თანდათან ცრემლივით შრება.
 მცნეთასთან ჩალისფერი დროშები

აღმართეთ,
 ვილაც ამათ ძახილით შვრება.
 მზე მოდის, მობრძანდა, დახედა
 მურყვამთა,

ისრუტავს წარსული ნაცსიან კედლებით,
 ეს მთები, ეს მთები ვაჟას რომ უყვარდა,
 ამბობენ ვბერდებით, ვბერდებით.

ჟანგი სჭამს „ლემასა“ და გორდას საღს,
 წარსულს კი თავნედი სპარსელი.

მარჯვენა დაღლია გორგასაღს
 ვის ველი, რას ველი.

რა სველი ჰქონია თვალები მარიაშს
 სიზმარი უნახავს ავი

ამღვრეულ ქარებში ქართლის ცა არიეს
 სინანულს უვალობს მეფეი დავით.

და ვით დაიჩრდილა ფერი ჩალისა
 მახვილი მესსიისა დაღბა.

ერთ კონად შეკრულ ისრების ძალაზე
 ორბელიან მოყვება საბა.

აბა, რას მიჩრევ, ჩემო მსაჯულო, -
 ამბობს ირაკლი კრწანისის მერე.

-მეფევ, ვინ მოგცა ამის უფლება,
 მეფე მეფეა ვის დაუჯერებს.

აგერ, დაისმა წითლად შედება მთები.

ოქროცურვილი მზე გორი-გორ რა ნელა
ჩადის.
ბებრის ციხეზე მე შენს ლანდთან
ულმერთოდ ვთვრები.
აწეწილია ყველაფერი, ცით ნიხოს თემები
და მეჩვენება ბნელ ღამესაც ფერი
აქვს ჩალის.

მალლა, მთას მოდგება ნაისრალი
ხარი და ნეტავ რა მოუხდების.
ცოდო სიკვდილისად აი ის არი,
ვინც მარტო თავის დედას მოუკვდების.

შვიდ სულ, შვიდ მხედარი მოისურვა,
წყალთა მეპატრონემ დიდი მთების.
შავად მოურთიათ შვიდი სურა,
მეშვიდე ნეტავ ვინ იქნების.

* ფშაველთა წარმოდგენით თუ რომელიმე
კაცი წყალი დაიხრჩო, მაშინ იმის
გვარში წყალში დამხრჩვალთა რაოდე-
ნობა უსათუოდ შვიდი გახდება.

შვიდი დღის მთვარეს წაიღებენ
 კუბრის მდინარენი არა მშვიდნი.
 შვიდ დღეს, შვიდ ღამეს მოილხენენ
 სულთა მეუფენი არაგვს შიგნით...

მაღლა, მთას მოდგება ნაისრალი
 ხარი და ნეტავ რა მოუხდების.
 ცოდო სიკვდილისად აი ის არი,
 ვინც მარტო თავის დედას მოუკვდების.

არვინ გიგონებს,
 შენს ზნაწვრილზე არავინ მოდის.
 მარტოდ შემორჩი კლდეთა წავარნებს.
 არცა ვინ მხმობი,
 ჯანიც გავარდეს;
 ხომ სისხლის სუნი ასდით სტრიქონებს.

ზალაი

მღიმარე უმზერი მზეს,
გინდა სულ მღეროდე და რაა,
ერთ უმშვენიერეს დღეს,
აღმართზე გეტყვიან: დალაი.

ვილაცა ჩაიცვამს შავებს,
ვილაცას წუნილი შეშლის.
შერისხავს სიკვდილის ქვეებს,
მსუბუქი სიკვდილი შენი.

დაგრჩება უმთვარო ღამე,
დაჭკნება გზის პირად ღელი.
ინატრებს დაგესლილ წამებს
ვინც წასულს ამაოდ ელის.

რა ძლიერ ეტრფოდი მზეს,
გინდოდა გემღერა და რაა;
ერთ უმშვენიერეს დღეს,
აღმართზე მოგძახეს: „დალაი“.

მამულის ღამის მთევველად
კლდენი დამრჩალან ფრიადო.
მოწყენით დგანან კოშკები
ჩარდახში ქარნი ქრიანო —
არც საით შოვა სტუმარი
არც მასპინძელი წმიანობს...
დაწეწებულან ლომები
გზა შარას მეღნი დიანო
„ვაი დედასა მტრისასა
თაგენი ყანასა მკიანო“.

წუთი დამიდგება დანანების,
შავი დალალების მონატრება.
ცრემლი დამასველებს მანანების,
დამწყნარ მდელოების მოლანდება.

დაუდუღებელი ლექსი მათრობს,
მართობს შუა ღამის რია-რია.
შუქი უბაცდება წმინდა მნათობს,
ანლა ყველაფერი გვიანია.

მესმის ფოთოლცვენის უარიშური
ქარში რა მელოდიად ქრება.
ტყეთა სიმწვანეში გახიზნული
ვარ და ფოთოლცვენა მენანება.

კვლავ ახმაურდნენ დღეები ზამთრის,
ჩუმი წარსულის გადაფასებით
და მარტოობას სიმძიმეს ართმევს
ღექსი და ღვინო ძველი თასებით.

მოგონებათა წამი ეღვარებს,
ჩაუმქრალ აღებს გული ადნება.
გაუტაციათ მოწყენილ ქარებს
უნაზეს ფიფქთა გირლიანდები.

და მაინც შორი დარჩეს, არ მჯერა,
განაწყენებულ ბაგის სიმთვრალე;
თქვენ მართალი ხართ, მაგრამ ამჯერად
ნუ შემახსენებთ ასეთ სიმართლეს.

ვერ დავუშაღე სიტყვებს სიურჩე,
ველარ შევადღე ზეცის კარები.
ვით შემოდგომით მთების სილურჯე,
სიცოცხლე ისე მიიპარება.

ველარ დავძარი სიტყვის ლაშქარი,
ზოგს ვუორგულე, მსწრაფლ გამეცაღა.
ზოგი ქარს გაჰყვა, როგორც აშარი,
ზოგმა სულის თქმაც არ დამაცაღა,

ვერა ვთქვი ლექსი ცისკრის კარედის,
რომ ზანზარებდნენ ზეცის დირენი.
ავდევნებივარ ქარს ტრამაღების,
ვითარ ვაგღახად მენადირენი.

ოქროს ყანები ვერ დავიუნჯე,
ველარ შევადღე ზეცის კარები.
არაღა, როგორც მთების სილურჯეს
სიცოცხლეს ისე მიერქარება.

საქსნმმ

ლია ბედოშვილი

*** (თოვლია ირგვლივ)	6
*** (ვინ გამომაბა ავი ცხენის ძუაზე ვინ)	6
ლექსი	7
მათხოვარი	8
ახალი წელი	9
*** (მდინარე ვალსის)	10
*** (ხალხი შეიურება)	11
თეონას	12
*** (გაუშლი ხელებს და დავტრიალდები)	13
*** (ნუ მიღალატებ)	14
*** (ველს ედო თრთვილად)	15
*** (მე მქონდა ცრემლი)	16
*** (შემოდი ქოხში)	17
*** (ხელში მიკირავს სათამაშო)	17
*** (უკრავდა ძველი მეგობარი)	18
*** (წუელიშც იუავ)	19
*** (წმინდაო გივარგო)	20
*** (არ მღებულობს)	21
*** (რაც უნ წახვედი)	22
*** (ქარს დაეყარვე)	23
*** (აი, ამ ლამაზ)	23
*** (უნეს გამო მთებშაც მომიძულეს)	24
სიზმარი	25
*** (ქვარი გეწეროს)	25
*** (გულალმა ეწევარ სველ მინდორზე)	27
*** (როგორ შემოეყარდი, გვირილავ)	27
*** (უნეს სამზეოს)	28
*** (არ მინდა ფარჩა)	29
საგვარეულო სასაფლაოზე	30

*** (მასვი წყალი)	81
*** (შმაგი კიხვინით)	82
*** (გადამიუვარა)	82
*** (ახლა შორხა ხარ)	83
*** (ლალატის კაბით)	84
*** (თქვენი პროფესია, ქალბატონო)	84
*** (მე მაპატიეთ)	85
*** (უხერხულად დავაბიჯებ)	85
კორიდა	88
*** (ბებრისციხეზე ავიდეთ შერმადინ)	87
*** (და დავაგობრუნდი)	88

შერმადინ ქალღანი

*** (მე მთებს შემოვრჩი)	43
სამადლო ბელი	44
რომ არ...	45
მონატრება	46
მთებს	46
*** (შემოდგომის ქარს...)	47
ხაუბარი წყაროსთან	48
*** (ღრუბელი საით მისცურავ)	49
*** (უშბის ღრუბელი მებურა...)	49
*** (კირთა ვის შეუმსუბუქებ...)	50
*** (შუქთა დის ნაირფერობა...)	50
*** (შენ ციხეს ჰგავხარ...)	51
ვაჟა-ფშაველა თბილისში	51
ალექსანდრე პუშკინი. 1828 წელი	52
*** (ბრუნავს წულისოფლის ქარა...)	52
ორი სურათი წარსულიდან	58
ხატობაზე	54
საქართველოს ბოლო დედოფლის მარიამის მინაწერი	
„ქართლის ცხოვრებაზე“	55

გაუგზავნელი ზარათებიდან	56
თემურ ჭუმბაშვილის	57
გ ა ხ ს ე ნ ე ბ ა	58
მცხეთის გზაზე	59
*** (თაღისუფლებას არავინ დაგაცდის)	59
ფიროსმანის მონოლოგი	60
აღმოსავლური მოტივებიდან	61
შ უ ა ლ ა მ ი ს ა ს	61
*** (უვაელითა მტვერი...)	62
ლექსი — გაფიქრება	62
გ ა ც ხ ა დ ე ბ ა	63
ღამე ვალეში	63
შუალამისას ანუ თოჭინა ვიტრინაში	64
*** (მე რომ უიქრალი ვყოფილიყავ)	66
დმანისის ნაქალაქართან	67
დავითის ეპიტაფია	67
წარწერა წიგნზე „მთვარე და ექვსკენიანი“	68
ვ ე უ ხ ვ ს	68
ილოცავს მიქაელ	70
შვის ჩასვლისას	71
*** (დაკშორდა დროთა მშვიდი დანდობა)	71
ტერენტი გრანელი თბილისში იხსენებს მამოს და ზო- ზიას	72
ს ი მ წ ვ ა ნ ე	73
ღამე უღვირზე	73
*** (მიირწოდენ ქართლის მინდვრები...)	74
*** (რამდენი ლანდი...)	74
*** (მოხეტიალეს შემყარე სადღაც მაცილი...)	74
*** (შენს მუუდროს სარკმელს შემოაღებს ჩუმად ეოსი...)	75
ჩალისფერი აგონია	77
*** (მალლა, მთას...)	78
*** (არვინ გიგონებ...)	79
და ლ ა ი	80

სიწმარე — ცხალი	81
*** (წუთი დამიდგება დანანერს)	81
*** (კვლავ ახმურდენ დღეები ზამთრის)	82
*** (ვერ დავუშაღე სიტყვებს სიჩუმე)	83

18.4სა,7.4" .8,778.კკ89

БЕДОШВИЛИ ЛИА ГИВИЕВНА
КАЛДАНИ ШЕРМАДИН ПАВЛОВИЧ

СТИХИ

(На грузинском языке)

Издательство «Мерани», пр. Руставели, 42
 Тбилиси, 1985

რედაქტორი ლ. ბეროშვილი
 მხატვარი დ. ბერძენიშვილი
 მხატვრული რედაქტორი კ. ფანულია
 ტექნიკური რედაქტორი დ. რაჭმაძე
 კორექტორი ე. ჩიკაშუა
 გამომცემი გ. მინდიაური

ს. ბ. — 3188

ჩაბარდა წარმოებას 28.04.85 წ. ხელმოწერილია საბეჭდად 28.05.85 წ.
 უფ. 00998. ფორმატი 70×108¹/₃₂. ქალაქი საბეჭდი № 1. გარნიტურა
 დუშხაძე. ბეჭდვა ოფსეტური. პირობითი საბეჭდი თაბახი 8,15. სააღ-
 რიცნვო-საგამომცემლო ფურცელი 2,12. პირობითი საღებავგატარება
 3,33. ტირაჟი 2 000 ეგზ. შეკვეთა № 747, 1,
 ფასი 80 კაპ.

გამომცემლობა „მერანი“, რუსთაველის გამზ. 42. თბილისი, 1985

თბილისის ოპერატიული პოლიგრაფიის სტამბა
 ვაჟა-ფშაველას გამზ. 104.

Тбилисская типография оперативный полиграфий
 пр. Важа-Пшавели 104.

828/11

ქართული ენციკლოპედია

K 52.305/2